

[Poulsgaard.]

godt ske, at nogle forældre endnu kunne tænke sig at vi fik noget kristendomskundskab, fik lidt religion, at vi fik en etisk livsholdning. For det er jo fantastisk: jo mere vi ofrer på skolen, jo dårligere går det, og vi hører jævnlig de klager fra erhvervslivet, at eleverne ikke engang kan de mere elementære ting i dansk og regning, selv om de har så lang en skolegang.

Og så én ting til: skolen har sat barnet i centrum, det er børnene selv, der skal bestemme deres skole. Det lyder meget smukt, men nu tror jeg nok, de fleste børn godt vil læse en lille smule. Og i skolen tager man alt muligt hensyn til det enkelte barn. Pludselig en dag, gud ske lov havde jeg nær sagt, er der da nogen, der bliver færdige med at studere og skal ud at bestille noget fornuftigt; så opstår konflikten, for lige pludselig er der en arbejdsleder eller en eller anden, der siger til ham: hør nu, kære ven, sådan og sådan skal det være. Erhvervslivet har ikke tid til at sætte sig ned og snakke i timevis, om den dér krusedulle skal være sådan og sådan. Der må være én, der træffer afgørelsen, og så opstår konflikten, så enten er skolen 20 år forud for det øvrige samfund, eller også er erhvervslivet 20 år bagefter. Jeg foretrækker at tro det første.

Frihed er det bedste guld, som det også er sagt, og vi skal værne om den frihed, som generationer herinde har lagt for os før os. Vi så i 1930'erne, hvor en Hitler i Tyskland fra 1933 til 1945 kunne indpode den nye generation fantastiske aversioner, hvor man ligefrem fik børn til at anmelde deres egne forældre, og vi har jo næsten eksempler på det samme nu, hvor man ligefrem opfordrer børn til, at de skal angive deres forældre. Vi har det, der er omtalt før, BRIS, som står for børnenes rettigheder i samfundet. Jeg har nu mest lyst til at karakterisere det som børnerov i samfundet. Det er en af de ting, der ligger en spire i. Hvis friheden skal overleve, og hvis den livsholdning, det danske samfund har valgt som sin, skal have en chance, så er det altså på tide at råbe vagt i gevær. Vi må ikke kaste det skidne vand bort, før vi har det rene, og det er meget godt med en hel masse svævende teorier om det kommende samfund,

men lad os få nogle konkrete ting at bygge på.

Som jeg sagde før, jeg kunne forstå dem fra omkring århundredskiftet, de havde noget, de ville med samfundet. I dag, ja men hvad har de ungdomsoprørere at sætte i stedet? Intet. De forsøger en livsform på Christianshavn, de laver en lejr oppe i Thy med en masse hash og sådan noget, men konkret? Jeg er overbevist om, at de ungdomsoprørere, der i dag lever under efter min mening uværdige forhold, de vil ligegodt begynde at betænke sig den dag, de selv får børn, så vil de ligegodt begynde at tænke på, om det var så tosset derhjemme, dengang mor havde en ren seng og der var mad på bordet, og der var varme i kakkelovnen.

Jeg tror nok, at de vil sande det; man kan sige ungdomsoprørerne tak for én ting, man kan sige dem tak for, at de har påpeget over for nogle af os, at vi har haft alt for travlt med det materielle, at vi overhovedet ikke har haft tid til at beskæftige os med, hvad der egentlig er meningen med livet. Men derfra og så til at kaste vrage på alt det gode, som Danmark består af, er der et langt, langt spring. Derfor kunne jeg tænke mig, vi fik en dialog i gang, en dialog, der positivt bygger på at bevare det bedste i dansk kulturliv og i dansk tradition, men også en dialog, hvor de unge kunne komme og fortælle os, hvad der er forkert.

Men det, som efter min mening er det allerallerfarligste, det er simpelt hen at tage troen fra et folk, og det er det, man i øjeblikket er i færd med. Man har ingen nye guder, man har måske en Marx, en Mao, eller man har en guru, eller hvad ved jeg, men man har ingen nye guder, og at fjerne troen uden at sætte en anden værdimåler i stedet er dødsensfarligt for et samfund, for uden tro er alt i opløsning.

Skal denne debat ende med noget konstruktivt, så lad os håbe, den ender med, at de kræfter, der i dag kæmper for at ændre det bestående, skal få lov til under frihed og på lige fod med os andre at føre den kamp, men det skal ikke være hr. Pedersens eller hr. Jensens eller hr. Poulsgaards private mening i folkeskolen, i børnehaven, dér skal de ikke have lov til at indoktrinere. De skal have lov til det i politiske foreninger og på